

ОТВОРЕНО ПИСМО

До Ведбалъ — въ селенията на смъртта. Следа.

Не знамъ, ще стигне ли писмото ми до тебъ,
но ето: сѣдамъ и започвамъ да ти пиша,
и — гледамъ презъ прозореца едно дете,
препѣва се отъ гладъ, подсмърча и въздиша,
а тамъ на жгъла — всрѣдъ пищния локалъ,
звѣни роялъ и лѣха на парфюмъ и бира
и сладно въ моденъ танцъ преплитатъ се крака
и то така, че въ жилитѣ кръвта възвира.

И вечеръ, вѣнъ подъ сребробѣлата луна —
подъ блѣсъка на електрическитѣ лампи,
съ циниченъ смѣхъ ме срѣща улична жена,
отминала последната законна рампа
на непорочния моралъ въ този кървавъ вѣкъ,
а често пжти, скритъ задъ маската смирена,
единъ престѣпникъ дебне всѣки живъ човѣкъ,
щомъ въ него взре сърдце отъ слънце озарено.

Въ срѣдъ хиляди души разбити въ този градъ
и днесъ живѣе свѣтлокосата цвѣтарка
и съ погладъ вѣчно влаженъ, смѣтенъ и нерадъ
поднася свойта кошница кокетно малка
и пакъ животътъ си протича по масло и медъ :
единъ смѣкналъ е мозъка си чакъ въ корема,
а другъ — роденъ, да кажемъ, съ повечко късметъ
въ „Царь Освободитель“ поетично дрѣме.